

Емилио Салгари
Драма в пустинята

Старият капитан Легран привърши обикновената си разходка по задната част на кораба, запали за трети път лулата си, облегна се на перилата и ми каза с тайнствен глас, като сочеше брега:

– Ето там... Виждате ли онази бяла точка? Ех, каква страшна нощ беше, синко! ...

Спрях се и загледах капитана на кораба. Лицето му беше набръчкано, а кожата му – добила вече бронзов цвят. В този момент преживяваше нещо дълбоко.

Нашият кораб се връщаше от Южна Африка и сега минаваше на около три мили от сухото крайбрежие на Западна Сахара, което се простира от границата на Сенегал до Мароко. Движихме се, тласкани от лек попътен западен вятър.

Тук брегът наистина изглеждаше пуст, без градове и селища, настлан с пясъчни дюни и опасни каменисти брегове, в които със страшен шум се разбиваха вълните на Атлантическия океан.

Капитан Легран, красив мъж, марсилски тип, имаше около четиридесетгодишна морска служба. След кратко мълчание той удари с юмрук по борда на кораба и каза:

– Да... точно тук... пред онзи връх, наречен белият, ни нападнаха онези проклетници. Ах!... Ако в онази нощ имах няколко оръдия, щях да освободя пустинята от тези разбойници.

– Извинете, капитане – прекъснах го аз. – Но мога ли да знам за кого говорите?

Капитан Легран ме погледна учудено, че не го разбирам, но след това се опомни и каза:

– Ах... да! Наистина. Онази нощ вие не бяхте с нас... Щастие сте имали, млади момко, защото сега нямаше да сте жив и да ме слушате. Само аз се спасих от ръцете на тези пустинни пирати. Бедните ми другари!... Кой знае къде са сега! Може би в някоя далечна област из Централна Африка или пък са загинали в страшни мъки от търговците на роби.

– Капитане, не желаете ли да ми разкажете за това приключение? Не съм чувал нищо за него, а по всичко личи, че е твърде интересно.

Марсилецът изпусна няколко кълба дим, хвана ме под ръка и ме заведе на капитанското мостче. Над главите ни беше опънато платнище, за да ни предпазва от палещите лъчи на африканското слънце. Поръча да донесат последната бутилка бира, изпи една чаша и започна ...

* * *

Това, което ви разказвам, се случи преди пет години. Макар и отдавна, струва ми се, че беше вчера. Тогава командовах един малък стонен кораб, поверен ми от един марсилски корабостроител. Обслужвах крайбрежията на Сенегал. Продавах на негрите медни, позлатени пръстени, стъклени перли, стари пушки и други неща, от които изкарвах добра печалба. Взех със себе си седем моряци, всички от Марсилия, и един домакин, който притежаваше такава сила, че можеше да убие вол с юмрука си.

Бедният Махот! Неговата необикновена сила май го погуби. Защото той стана първата жертва на тези разбойници.

Направихме добра сделка със сенегалските селища. След като разпородадохме всичко, се насочихме към Гибралтарския проток. Отивахме до някой испански крайбрежен град, откъдето щяхме да натоварим нови стоки за продан. Отначало пътуването минаваше леко и щастливо, въпреки силните вълни на Атлантическия океан, които доста ни поизплашиха. Но когато навлязохме в тези места, обзе ни онова спокойствие, познато само в тропическите краища.

Корабът ни спря, като че бе закован от някое морско чудовище. Едва можахме да минем няколко мили. И това за двайсет и четири часа.

На около две мили от нас се издигаше онзи връх, нареден белият. Бяхме доста угрижени, защото течението ни тласкаше към него. Близо шейсет часа, откак корабът ни се намираше почти в покой. Привечер на третия ден забелязахме да се отделят няколко черни точки от брега и да се насочват към нас.

Пръв ги забеляза Махот и дойде да ме предупреди.

– Капитане каза той, – изглежда няколко лодки искат да ни приближат.

Не повярвах на донесението му или по-скоро не обърнах внимание, защото знаех, че тези брегове са необитаеми.

Рядкост бе да се види някой бедуин с камилата си зад скалите. Знаем, че тези пирати на пустинята не обичат морето и затова не отдадох голямо значение на думите на моя храбър моряк.

Не мина много време и Махот ме намери в каютата ми, за да ми каже:

– Капитане, не съм се излъгал. Няколко лодки приближават към нас.

Този път нямаше място за съмнение. А знаех, че Махот вижда на далечно разстояние, като че си служи с далекоглед. Скочих от леглото си и отидох веднага на кувертата.

Луната, току-що изгряла, осветяваше величествено водите на океана и позволяваше да се види не само африканският бряг, но и белият връх.

Махот не се лъжеше.

Четири лодки, напуснали брега, се насочваха срещу ни. Отначало помислих, че са корабокрушеници – моряци в този див негостоприемен бряг, които са намерили спасение в лодките. Махот още веднъж ме извади от заблуда.

– Не, капитане – каза той уверено. – Тези хора са араби от пустинята и са въоръжени. Не забелязвате ли белите мантии и блясъка на пушките им на лунната светлина?

– Може би идват да ни предложат стока за обмен – отвърнах аз. – Имаме една каса дреболии. Ще им ги дадем срещу овце и сол.

Махот не отговори. Забелязах обаче, че не беше спокоен.

След четвърт час една от лодките приближи към задната част на кораба, а другите привидно продължиха пътя си в морето. В лодката седяха седем души с черни като въглен лица. Повечето от тях бяха слаби, пъргави и нервни, въоръжени с дълги пушки, каквито носят скитниците от Сахара, и препасани с извити ятагани.

Един от тях изкачи въжената стълба на кораба, стигна до средата и извика:

– Бъдете здрави!

– Какво желаете? – запитах аз.

В това време Махот бе събудил моряците и въоръжен с метален чук, чакаше на няколко крачки от мен.

– Дошли сме да предложим риба – отговори черният. – Желаш ли да купиш? Ще ни дадеш в замяна малко тютюн и барут.

Предложението ми се видя толкова естествено, че в мен изчезна всякакво подозрение. Приех го въпреки неодобрителните мимики на Махот.

Арабинът слезе в лодката и се завърна с кошница прясно уловена риба. В замяна на това му дадох тютюн и малко барут.

Преди да отплува лодката, арабинът извика:

– Вземете и това – и подхвърли една кошница от палмови листа. – Фурмите са отлични!

След това лодката се отдалечи към белия връх на брега, докато останалите продължиха към вътрешността на океана. Сигурно отиваха да ловят риба в съседните пясъчни плитчини.

– Имаш ли да кажеш нещо, Махот? – запитах подозрително моряка.

– Тези араби въпреки разбойническия си вид са по-благородни от самите сенегалци.

Махот обаче поклати неодобрително глава и не отговори. Изглежда не им вярваше. За жалост този славен моряк се оказа прав. Ако бях взел под внимание подозренията му, бедата, която ни сполетя по-късно, щеше да бъде избягната.

По време на затишието, което цареше в морето, прибрахме платната и се приготвихме за вечеря. Рибата беше отлична. Вече две седмици как не бяхме яли нещо прясно. Набързо изпържената риба излапахме лакомо, а после дойде ред и на фурмите.

След тази богата вечеря се готвехме да прекараме по-спокойна Нощ.

Не минаха два часа и Махот приближи бледен и изменен. Ръцете му бяха на гърдите. Като че нещо го задушаваше. Той се гърчеше от силни болки.

– Капитане – каза със задавен глас той. – Арабите ни отровиха.

Погледнах уплашено моряка. От няколко минути и аз усещах болки в корема. Като че в гърдите ми гореше огън.

– Какво говориш, Махот? – запитах уплашено аз.

– Истина, капитане. Тези кучета са турили отрова в рибата и във фурмите. Гледайте. Всички моряци се превиват от болки като змии.

Печална бе картината, която видях в този момент. Моряците се търкаляха по кувертата и пшката болезнено, като че бяха заболели от морска болест.

Усетих как-кръвта ми се смръзва в жилите и косите ми настръхват.

Нямаше място за съмнение: тези разбойници ни бяха отровили, за да завладеят след това кораба без каквато и да е съпротива.

Подпомаган от Махот, започнах да окуражавам моряците. Карах ги да повръщат насила. Но в този момент запищяха куршуми, някои от които пробиха мачтата.

– Арабите нападат, капитане – извика Махот. Помъчих се да стана и да си взема оръжието, но силите ме напуснаха и аз паднах пред моряците. Страшни, непоносими болки ми късаха червата.

– Капитане, другари, на оръжие! – викаше Махот. – Разбойниците наближават.

Никой не помръдна. Не можехме дори да вдигнем ръка.

Пушечните изстрели зачестиха. Дочуха се и дивите викове на арабите.

Не мина много време и няколко души се покатериха на кувертата.

Видях как Махот вдигна във въздуха железен чук й го размаха с нечовешки усилия.

Чуха се нови викове, а след това пушечни гърмежи. Нещо ми приетмня пред очите, после съм загубил съзнание.

Когато дойдох на себе си, не бях на борда на кораба. Лежах проснат в пустинята, здраво вързан за един забит в земята кол.

Пред погледа ми се издигаше една арабска палатка. На върха на кола беше забита окървавена човешка глава. Когато погледът ми се впери в страшния трофей, неволно нададох страшен вик. Главата беше на храбрия ми моряк Махот.

При този вик от палатката изскочи един арабин с пушка в ръка. Лицето му беше черно, а главата – обвита с голяма чалма. Носеше бяла мантия.

Като видя, че се извивам и се мъча да скъсам въжето, човекът насочи дулото на пушката към гърдите ми.

– Капитанът на кораба се излага на смърт – каза той.

– Убий ме, както си убил другарите ми, разбойнико – изревах аз.

Той ме погледна изумен.

– Другарите ти не са умрели – каза той. – Умрелият човек не струва нищо, когато живият може да се продаде на добра цена.

– Не са ли умрели моряците? – запитах аз.

– Не вършим такива глупости.

– Тази глава не е ли на Махот? – извиках аз с яден и задавен от сълзи глас.

– Този великан уби петима от нашите хора. Трябваше да го довършим, иначе щеше да ни изтреби до един.

– Бедният Махот!

– Останалите са живи отговори арабинът.

– А моят кораб?

– Изгорихме го, за да можем да вземем желязото, което тук, в пустинята, е по-ценно от среброто.

– Разбойници! – извиках аз бесен.

Арабинът вдигна рамене, изсмя се в лицето ми и приближите изваден нож.

С един замах отрязва въжето и каза:

– Свободен си, но не ще избягаш, в това съм сигурен. След това си влезе в палатката.

Той добре знаеше, че не мога да избягам от това място. Пред мен се простираше безкрайният океан, а зад мен – сухата безводна пустиня.

Ако опитам да се отдалеча, нямаше да стигна далеч – жаждата и гладът щяха да ме довършат.

Възползувах се от временната свобода, за да подиря другарите си.

Лагерът на пиратите се състоеше от четири палатки, заобиколени с бодлива тел. Имаше няколко камили и черни овни, които пасяха рядката и твърда трева между пясъчните дюни. Щом прескочих телената ограда, запътих се към брега, където се виеха димни вихрушки.

Бедният ми кораб бе разбит сред пясъчните блокове. Течението го бе оставило на открито. Мачти, мост, стени – всичко бе изчезнало и превърнато в безформена овъглена маса.

Арабите бяха натрупали на брега всичкото желязо, от което по-късно щяха да правят копия, ножове, брадви и други оръжия.

Моите моряци бяха заети именно с тази трудна работа. Трябваше да се ровят всред пушека, да търсят желяза и да ги влачат на брега.

Прътовете плюсяха по гърбовете на нещастниците, които не смееха да си починат.

Щом ме видяха, горките, почти в един глас запитаха:

– Капитане, къде е Махот?

– Убит е – отвърнах печално аз.

– По-добре и нас да сполети същата участ – добави един от тях. – От три дни работим като кучета. В замяна на това ни бият непрекъснато. Хранят ни с варено просо и фурми... На четвъртия ден бе прибрано всичкото желязо. Главатарят на арабите, който ми разряза въжетата, ме повика пред палатката си. Показа ми изсушената глава адавадените очи на бедния Мах от и нареди:

– Ако не искате да ви сполети същата участ, пригответе се за тръгване.

– Къде ще ни водиш? – запитах стреснато аз.

– На изток, отгатак Хагар, откъдето изгрива слънцето.

– Какво ще правиш с нас? Защо ни отвеждаш толкова далеч от морето?

– Кой си ти, та ме питаш? – изрева главатарят, като ме изгледа свирепо.

– Капитанът на кораба – отговорих аз.

– Не, сега ти не си капитанът на кораба, а нещастен роб, който не струва повече от една камила.

– Роб ли? – извиках гневно аз.

Разбрах какво мислеше да прави с нас този разбойник. След като подпали кораба и уби Махот, сега искаше да ни закара в пустинята и да

ни продаде като роби на някой африкански султан от вътрешността на страната. При тази мисъл кръвта нахлу в главата ми и си помислих да одуша този свиреп човек.

Другарите ми бяха вързани. Само моите ръце бяха свободни. Без да мисля за опасността, на която се излагам, се хвърлих върху арабина и го хванах за врата. Нападението бе така ненадейно, че той нямаше време да си вземе пушката. Падна, като повлече и мен върху себе си. Пръстите му се впиха във врата ми.

Другарите ми не можеха да ми помогнат, защото бяха вързани. Но се довлякоха пред палатките и попречиха на арабите, които тичаха от всички страни, да помогнат на главатаря си. Въпреки това аз се борех отчаяно и исках да отмъстя за бедния Махот.

Главатарят започна да хърка. Лицето му стана по-черно от въглен, очите му се разшириха и изскочиха от орбитите.

Още малко и той щеше да стане труп в ръцете ми. Другарите му насила разкъсаха кордона на моряците и успяха да изтръгнат водача си от ръцете ми. Хванаха ме, вързаха ме здраво и жестоко ме пребиха. След това ме хвърлиха в една палатка.

Знаех, че не ме очаква нищо добро. От часовоя пред палатката разбрах, че арабите са се събирали на съвет и в момента решават съдбата ми.

Нощта настъпи, без да разбере какво са решили. Изминаха осем мъчителни часа.

Най-сетне, когато луната изскочи, видях арабите да оседлават камилите и да разглобяват палатките. В главата ми проблясна малка надежда. Ако заминеха, без да ме убият, това означаваше, че са се отказали да отмъстят за главатаря си.

Първите натоварени с желязо камили заминаха. След тях потеглиха другите с товара на палатките и моите другари, вързани като затворници. Най-накрая вървяха арабите.

При мене останаха само двама араби. Сърцето ми биеше до пръсване. Какво ли щеше да стане? Безполезно бе да питам пазачите. От погледите им разбрах, че не ме чака нищо добро. Чак когато началото на кervана започна да се губи зад пясъчните височини, откъдето щеше да навлезе в пустинята, главатарят на арабите с кирка и лопата в ръце ме приближи. Никога няма да забравя свирепото изражение на лицето му.

– Убий ме! – извиках аз. – Не ще ти бъде трудно, защото съм вързан.

– Да! Ще те убия! – със зла усмивка отвърна той. – Но смъртта от

нож или пушка ще бъде сладка за теб. Скоро ще разбереш какво наказание съм ти избрал.

И по негов знак двамата араби взеха кирката и лопатата и започнаха да копаят трап в пясъка.

Гледах обезумял тези приготовления. Какво ли мислеше да прави с мен? Дали щеше да ме закопае жив този палач? Но смъртта ми нямаше да бъде тъй страшна! ... А той каза, че ме чака мъчителна смърт.

Невъзможно ми е сега да опиша преживените страхове в този ден.

Когато трапът стигна метър и половина дълбочина, двамата разбойници ме хванаха и без да ми отвързват ръцете, ме хвърлиха в него и ме заринаха с пясък до раменете.

Само главата ми остана да стърчи над пясъците. За да бъде наказанието ми още по-жестоко, главатарят на арабите постави на една крачка от мен стомна с вода и едно панерче с фурми. След това ми се подигра с думите:

– Сега, ако можеш, яж и пий!

Напразни бяха усилията ми да помръдна. Обезумял от гняв, заплюх нещастника.

При тази обида той грабна пушката си и насочи цевта в челото ми. Но веднага се отдръпна.

– Не – каза той, – не искам смъртта ти да бъде лека.

– Убий ме! – крещях аз. – Разрежи гърлото ми и ми изпий кръвта като тигър!

– Не – отвърна той с една усмивка.

– Бъди проклет.

Главатарят се изсмя злобно, грабна пушката си, качи се на камилата и без да се обърне, догони кервана.

Скоро след това, останал съвсем сам, виждах само едно пясъчно море. Опитах се да се раздвижа, но напразно.

Луната залезе и всичко потъна в мрак.

Мълчанието бе дълбоко. Долиташе само далечният шум на разбиващите се в скалистите брегове океански вълни.

Обзе ме ужасен страх. Струваше ми се, че ще бъда удушен от някой звяр. Знаех, че лъвовете се срещат рядко в Сахара, и то само в оазисите, където има вода. Но хиените? Те скитаха често край бреговете на океана. Примирих се и си пожелах по-скоро да дойде смъртта, колкото и страшна да бъде тя.

Нощта мина мъчително и бавно. Имаше моменти, когато мислех, че ще полудея.

Слънцето се показа бавно и обля с горещите си лъчи пясъка.

Положението ми стана още по-тежко. Горещината ме задушаваше, мъчеше ме вече и ненаситна жажда. Притъмня ми пред очите и припаднах от непоносимата жегла.

* * *

Когато дойдох на себе си, видях хора с камили, наведени над главата ми, и чух глас, който ме питаше:

– Кой си ти, нещастни човече?

Не бяха неприятели, а случайни пътници мароканци, които минаваха с кервана си край мен.

Изровиха ме набързо и ме настаниха в една палатка. Дадох ми няколко глътки вода, смесена с ром и кафе, а след това няколко хапчета от брашно и мед.

Почувствувах, че силите ми се възвръщат.

Когато мароканците чуха разказа ми, погледнаха ме и произнесоха името Бен Зав!

– Кой е този Бен Зав? – запитах аз.

– Най-жестокият арабин, един от най-свирепите пирати. Нещастни са тези, които попаднат в ръцете му.

– Значи не ще видя никога моите моряци?

– Не мислете вече за тях – отвърна водачът на кервана, – те са загубени завинаги ...

* * *

След четиридесет дни стигнах в Мароко и се отправих за Танжер. Потърсих френския консул, комуто разказах за случилото се и го помолих да помогне на нещастните моряци.

Няколко дни по-късно, когато отидох при консула за новини, не стана нужда да задавам въпроси. Печалният отговор се четеше по бледото му лице, по което се търкулнаха две едри сълзи ...

КРАЙ

Emilio Salgari

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 24 юни 2007
Книжното тяло предостави Венцислав Пейчев.

Публикация:

ЕМИЛИО САЛГАРИ

РАЗКАЗИ, второ издание

Превод Ев. Фурнаджиев, Ж. Маринов, Т. Чилев

Поредица романи и повести – Издателска къща „Лакрима“ София, 1991

Редактор – В. Антонова

Худ. оформление – П. Мутафчиев

Худ. редактор – М. Узунов

с/о Jusautor, София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3099>]